

עشر מדרגות בנישואין

נישואין הינם קבלת תורה, וקיימים בהם עשרה כללים עקרוניים:

**מהרה"ג
הרב אביגדור מילר
זצוקלה"ה**

טאג' האון כרך ๖
בג' - ๑๕๙ גו.
איסק: פונטן יאנקה בעזאנען גו.

הנישואין יהיו חי וזר בrama גבורה של התרגשות והנה. לא הפסיק. כמו ב"לונה פרק" ... נישואין הם חיים. בזמנים ישן פוליט וشنן רידות. לעיתים קיימת ניגינה "חולקה" כמו בכbesch המשהר. ולעתים הכבש מלא מהמורות, והנותעים נעים הנה והנה ... לעיתים קיימים דיכאון, ולעתים מטפסים בסולם ההצלה עד לעמלה ... החיים צופים שנויים ותמים. והקב"ה מתכוון אותם עבור האדם למטרה מסוימת. מטרת השינויים היא לבחון את בני האדם, לבדוק את תגובותיהם כלפי מיניהם של האצלחה, ולבדוק האם הם במנים של כישלון; כיצד יתמודדו עם מכשול ודאגה, וכיצד תשפיע עליהם ההצלה.

סוגים שונים של כישלונות והצלחות פוקדים את האדם. ובדרך בה הוא מצליח להתחמוד, בה נמדדת הצלחתו. ההצלה היא "עולם הבא" של האדם. כמו יוצר הקב"ה את חי האדם מגוננים כל כך. שורי נסיבות שונות ואירועים שונים בווחנים את האדם. הקב"ה בוחן את יחסיו האדם עם משפחתו, ייחסו עם קרוביו אשתו, וחוסכו לשכניו, לממכריו ולידידו. וכך גם נבדק יחסו של האדם לכיסף, לפיתויי החיים. גישתו ל תורה, לקיום מצוות ולבבחנה בוראו. תחשוביו כלפי תלמידי חכמים וכליי גדול הדור. והאדם נבחן אישת אמונה, מתקדמת ומנהלת יפה את ביתם. אלם הוא לא הסתפק בכך, הוא ציפה לאישה מבrikה, והתאכוב. אמו העירה לו מדי פעם, כי הוא נשא אישה ברמה נמוכה יחסית לכישורי, ולאט לאט התחלו הדברים לחזור ולהתעדתו, עד שהבטוף הוא נתן גט לאשתו המסקנה. הוא הרס את חייה. הוא נשא גערה שהיתה נאמנה לו ויכולים היו לבנות את חייהם ולהיות באושר. אלם בוגל ציפיות לא מציאות הפרק למאוכב ומורדר, עד שקסע את החלום המשותף. ברור כי בנישואיו הבאים הוא יהיה מציאות יותר. נוסף על כן, אשתו השנייה תהיה בודאי פחות מצלחת מן הראשונה, אלם הוא למד להיות יותר מרווחה.

לאחר נישואיו, על האדם להפקיד את המירב מהה שיש לו. לעיתים, מצפה האישה לבעל פיקח ותלמיד חכם. ולבסוף היא מגלה כי את חשבונות המכולות, היא מצלילה לעשות מהר יותר מבעליה. מתברר לה כי הוא איטי בדברים נסופים. אל לה להתייאש, פליה להחליט, "זהו זה", וזה מה שקבלתי ועלי להיות מרווחה ושםחה בכך. בין ישבה חיפש דוגמ, והנה במשך שנים חיפש וחיפש ולא מצא. לאחר שנים רבות, מצא אישה, לא צערה, פנים כבודות, ומחוסרת יכולת לחתת ידיים. והאם צריך היה להוכיח כל כך הרבה שניותה

עشر מדרגות בנישואין

נאמר בגמרא (סוטה י"ז, ע"א): "איש ואישה - וכו' - שלום בינויהם - שכינה בינויהם". כאשר קיים שלום בין איש לאשתו, הרי השכינה שווה בינויהם.

כבר בשלב הראשון של הנישואין יש להתחיל בשalom. על כן נמצא השכינה בחתונת. כאשר אומר האיש לאשתו: "הרי את מקודשת לי", הוא משתמש בלשון קודשה, ומכאן והלאה משתתף הקב"ה בנישואיהם. שלושת השותפים כבר ברגע הראשון של הנישואין הם הקב"ה, האיש ואשתו.

אמנם, הזרת הקודשה אינה שיכת רק לנישואין, שהרי כל חי האדם צריכים להיות בקדשה.

אלם בחים על פי חוקי התורה, על האדם להיות נשוי בקדשה. הנישואין שם בקדשה משלבים בחיי היהודי. על כן צרכה תמצית חייו של היהודי שומר התורה. להיות נשוי בנישואין של קדשה. אצורך עובד ה' להבין שתפקידו בחים הוא לשומר על נוכחותו של השכינה במהלך הנישואין, לא פחות מאשר במלחמות.

נישואין הם בבחינת קבלת התורה. עשרת הדורות הם עשרה כללים בהם החילה מתן תורה. רבינו סעדיה גאון ואחרים מסבירים כי עשרת הדורות, אין הם בגדר מעוז בלבד. אלא כללים לתורה. על כן נאמרו קודם מתן תורה, כי בהם נכללה כל התורה כולה.

גם בנישואין קיימים כללים שהם עיקרין בחיי הנישואין. עשרה כללים יקלו על האדם לזכור ולהשתמש בהם.

במתן תורה, לא הסתפק הקב"ה בעשרת הדורות, שהרי המשיח מיד לאחר נתיניהם ב: "אלה המשפטים אשר חשים לפניهم" (שמות כ"א, א). "אלה המשפטים" הם פרטיו המצוות. ואננו חרי"ג ממצוות הן מספר מצויות מסוים, אלם אין קץ לפרטיו המצוות הגובעים מכל אחת מהן אשר אותם יש ללמד, להתאמן ולהבין. גם בשישואין יש להתחבון בפרטים הנובעים מהכללים.

הרי לפנינו עשר דברות של נישואין:

[1]

דברה ראשונה - היה מציאותי
דברה מספר אחד היא: "יהיה מציאותי". אין לצפות כי חז

השברים באופן מיידי. ישנן נשים מהירות לתהפיים, אולם גם אם לא, יש להמשיך ולנסות. לעיתים כדי ל��נות מתנה, גם יקרה. אולם יש להבין כי משללים להשקייע. כדי ל��נות את השלו.

ב

הדобраה הרביעית - המילה האסורה

הדобраה הרביעית היא, לעולם לא לומר, "אני רוצה להתגרש". זו מילה אסורה, מילה אפיקורסית. אין להזכיר בהשם פנים ואופן. גם אם אומרים זאת לא ברצינות, הדברים אינם נשכחים, לעיתים זה הוא וודע הנובט ועלול להצמיח לאחר שנים רבות צמה פרא... אפשרות הנקחת בחשבון... המילה שהוחכרה פעמי עוללה להפוך להיות בחום האפשר. חטא לומר את המילים הללו בבית. מילים אילו שוכבות את הקסם שנוצר במלים: "הר את מקדשת לי..." אסור למילה זו ולהתקיים באוצר המילים של זוג נשוי. ש לנוקט בעניין זה את כל אמצעי ההוירות. מילה זו אסור לפלות על השפחים.

ג

הדобраה החמישית – היה נאמן

הדобраה החמישית היא: "יהה נאמן". על בן הזוג להרגש כי הוא אחראי לרווחתו, לשוחחו ולאשרו של בן זוגו. על בן הזוג להיות מוכן לעמוד באש ובמים ולמען ולותנו. זה הוא עניין של חובה. לא של רגש זה או אחר. כאשר נישאים בני הזוג, הם מתחייבים לטהוג בNAMENT AVISH CLELI VOLEH. על האישה לעמוד בעלה לחסוך, על

הבעל להגן על אשתו מפני חרוץ לשון למיניהם.

NAMENT ZRICA LEBAO LEID BIUTI GEM SHIHOOT UM BIVIM MASHFOT SHENI HAZDIDIM. NAMENT AVISHA TALIAH BERGOSHOT. KAL ACHD MVENI HOGO ZRICH LLOHOM LUMUN RUHA. AM HABUL CHON, LDGOMMA, UL HAYSA LOMER: "B'AVIL HUA HACHON HATOB BIYOTR..." AM HUA RAB. ULHA LOMER, CI HUA HANAMIM HATOB BIYOTR... AM HUA MOKER NEUILIM, HARI HUA MOKER AT HANAMIM HATOB BIYOTR... NASHIM HATOMCHOT BEBALEH, HON BULUTOT TAKNAH NEUREZAT: "B'AVIL UOSHE DATRIM BIZORAH HATOB BIYOTR..." L'AVIL SH AT HATOB BIYOTR..."

וגם הבעל הטוב נוהג לומר: "ASHTEI HATBHITA HATOB BIYOTR..." "ASHTEI HASCNITA BIYOTR..." "HABIT SHLA HUA HANAKI BIYOTR..." SHENI BIVIM HAZRICHIM LUMOD HUA MAHORI VEZ, UL MANT SHICHLU LHZHOFK AT UGLAT HAYIM BULUTOT HAKSHOT CHAIMIM. LPERNSH MASHFOT. LSHMOR EL BERIAOT TOVHA, LDAGOG LENISHOAHIM SHL HILDEIM, LHIZUT YUD, LGESER EL PNI KZOOT ROKOKIM, KAL HATMATROT HELLU NIINTON HAHSGA, KASHER BIV HOGO CHIMS BNAMENTOT VA LAH.

ה

דобраה ששית – היחס למילים

הדобраה הששית היא לא לקחת ברצינות את המילים. ביטוי מילולי הוא לעיתים קרובות פרי כעס ורגע, ומשום כך יש להנוג בוسائلו לא היד.

אחד מחכמי הגמרא, נשא אישת שנייה, שהיתה מטיצה בו ביקורת נוקבת ומשפילה אותו תדר. בנו, מאשתו הראשונה, שאל

וסיפור גוטף, אדם שニישא לצערה נאמנה לשמור מצוות. אך חסרונו היה כי הוא לא יכול היה להיות עם אדם נוסף ולכך גורשה. הגירושין הרסו את הצערה, היא ניסתה שוב למצוא שידוך, ולא הצלחה לעשות זאת, ולבסוף נפטרה ממחלה קשה. הוא היה אשם בכך. הוא עצמו נשא לבסוף אישת קונה מאד, שלא נראתה טוב, ואף לא יכול להולד ילדים. בנישואיו הראשונים נא ליד ביטח חוסר בהבנת המציאות.

כאשר נישאים, יש למדוד להפיק את המירב מהה שנשלחים. וזה דבירה ראשונה מעשר דברות הנישואין.

ה

הדобраה השניה – שגרה צריכה להימשך

הדобраה השניה מעשר דברות הנישואין, היא הכלל האומר, כי אין לפגוע בשגרת החיים. גם אם היו מיריבות קטנות או גדולות, ביפויות שונות, שבירת כלים... אין להפריע לשגרה. קל לדבר על הצלחה בחיים. אולם לעיתים ישן נפילות, ישנים קשיים. גם במצבים אלו, אין להשבית את השגרה. על האישה להמשיך להכין את הארוחות. לעומת גידול הכבש, כמו הכבש המקריב את קרכן ה תמיד, אשר גם אם הייתה בלבו תרעומת על הכתן הגדול, המשיך הכתן המקריב למלא את חותמו. האישה צריכה להמשיך להכין את ארוחות הערב והצהרים. שביתה לא קיימת בשום תחום. שביתה פירושה מלימה, תוצאותיה - הרס. הבעל צריך להמשיך מתחת כסף לאשתו. לעולם אל לו לבעל לעזוב את ביתו אף לא ללילה אחד. גם אם מבקש הוא להמריא ולהתרחק, אל לו לבעזע זאת... לעולם אל

לו לבעל לגורש את אשתו לבית הוריה, אף לא לרגע אחד. אדם אחד בקהילתי עשה זאת. לפני נישואיו, הוועדי למשפחה הכללה, כי אדם זה אינו אדם טוב. אך הם נשאו, ובסיומו של דבר, זה קרה... הוא גרש את אשתו מביתו לאמה, ואז הحلלה להבה, שלא הסתימה בלילה אחד, אלא המשיכה עד לסיומו של הקשר בינו לבין הכלל הוא: אין לפגוע בשגרת הנישואין.

ה

דобраה שלישית – פוטר מים ראשית מזמן

הדобраה השלישית היא, לשוטות שלום באופן מיידי. אין להמתין עד שהמריבה תצבור תאווצה. נאמר במשל (י"ז, י"ד): "פוטר מים ראשית מזמן". תחילת הריב דומה לפיתוח סדק קטן בסכר מים. בשלב זה קל לסתום את הפרצה. אולם מאוחר יותר, המים החוזרים דרך הסדק מריחיכים את החור, וככל שייארך הזמן, קשה לחокן. על כן גם אם פורצת מריבה, יש להשתול להשלים מיד. למחרת שצד השני אינו צודק... גם אם האשה ניסתה לעשות זאת: הצעה לבעה פרוסת עוגה והוא סרב. אל לה להחיאש, כי צעודה הראשון הביא את תחילת תhalbיך והשלום.

יש לחבר את החלקים שנשברו... עדיף היה בודאי שלא יפלן, שלא תישבר האחוזה, שלא יתנפץ השלום. אולם לכל הפתוח יש לחבר אותם מיד כאשר נשברו. והוא עיקרון חשוב. מרבית ארוכת הופכת למחלת מתחשכת שקשה מאוחר יותר לרפאה. יש תמיד ודרכים לתיקון ועל בני הזוג מוטל למצואו אותן. יש לאסוף את

הדברה השביעית – מה שאין לומר לעולם

הדברה השביעית, לעולם לא יאמר איש מבני הוגו לרעהו: "אני שונא אותך". העשה זאת כאליו גוטל כל' קרמיקה וכלי חרסינה עדרניים ומוחץ אותו על הרצפה. אמן ניתנו להזביך כל' חרסינה נשברת. אולם אין הם שלמים כמקודם. על כן לעולם אין לומר מילים אלו. אין גם לומר לאישה: "את מכוערת". להפוך, תמיד יש להבטיח לה שהיא נוראה טוב כבמי נוראה.

דיבורים אילו הם כתקעת סכין במרקם העדין של הנישואין. מצוות רכובות אוכdotות לאלו המשמשים במילים פוגעות מסווג זה.

כ

הדברה השמינית – ואהבת לרעך כמוך

הדברה השמינית היא קיום הפסוק: "ואהבת לרעך כמוך" בשושאי. זו היא מצוות דעה, אולם לא הרבה שדים אותה בדקה לחיי נישואין.

כאשר אדם עומד לשאת אישה עליו לראותה, אומרת הגمرا, כי אם לא כן, הוא עלול להיות מאוכוב, ולא להיות מסוגל לקיים בה: "ואהבת לרעך כמוך". ועוד יותר מכך, הוא עלול לעמוד על הלאו: "לא תשנא את אחיך הלבכיר" (ויקרא י"ט, י"ז). כי אכן תביעת התורה לאהבת רעים, מופנית קודהם כל בתוך הבית, לאישה.

אולם הרבה יותר מסתמ אהבת הוללה קיימת בין איש לאשתו. אם עשה אדם מצווה אחת, הוא מקבל על כרך שכר, אולם אם עשה אותה פעמיים רבות, מקבל שכר גדול הרבה יותר, "הכל לפי רוח המעשה" נאמר בפרק אבות (ג', ט'). אם אדם מקיים מצווה אחת שוב ושוב, השכר גודל בהתאם. וכן להפוך. רכינו יונה בספרו "שער תשובה" (שער שלישי), אומר, כי אם אדם עובר על מצוחה עשה מספר פעמים, הדבר הופך להיות עון רציני ותמור בו יותר. עד כדי כך שהוא חייב עליה חמיבי כריתות וחביבי מיתות בית דין. מצווה אחת עליה עוברם פעמיים רבות, הופכת להיות בעבירה עליה חמיבים עונשים חמורים ביותר.

אדם אשר פעמים רבות לא קרא קריית שם בזמננה, הרי הוא כמחלש שבת. כרוצה אדם, או כעובד עבודה ורה ר'יל. כאשר עובר אדם פעמיים רבות, עבירה, ואפילו היא קלה, הרי היא כחוט דק המכפיל את עצמו והופך לחבל עבה וכבד. כל כך חמורה היא החוריה החטמידית על עברות קלות.

בחוי נישואין ישנה הגדוננות לחזור מדי יום בימיו, ממש שנים רבות. על מצוחה, או חיללה, על עבירות. אם אדם חטא פעמים רבות מחשבות רעה על וולתו, הרי בחזרתו יום יום על מחשבותיו הרעות. הוא חחר על החטא של: "לא תשנא את אחיך הלבכיר" (ויקרא י"ט, י"ז), וזה הוא מעשה חמור כרבגת, כחלול שבת, או עבודה ורה.

על כן העיווי "ואהבת לרעך כמוך", הוא אחד הגזויים המחייבים ביזור בחוי הנישואין, כי כה חירחה היא ההגדוננות לקיום אותו, או חיללה לעבור עליו. כל יהודית חרוצה לעבור את זה, עליז לשאות לשומר על נישואין שיש בהם מצוות ולא איסורים.

הזה שגדוננות נסחףת נסחףת על חזרה לכבר את האישת, אם אף הוא שוגך מלפני אשתו, שוגר יוזף היה לו כי הוא והירוה מרגינה את גבוי ופוגה את נישואיו. הנה לך אבך אבן, אידי מכבהה, כי לא שונן לך זהה אשתו. וכך צדוק היה לא מתייחס... הדברים חולפים מוחזרות, אךו הם מנג בפשחות ולא מתיחסים למיללים הרעות שונן נישואין.

בדין כל, סאדור אהבה משפלה את בעלן, הוא רעם מוד. לא ישבת, לא ישבת נישאה נסחףת כי הבל הפלגה של לא גול בכפה, השבוי גזעך גזעך נשלט ביהו אתה ומצחן להזביך לא גובלות. נסחף, סאדור נסחף פמי זונת שאנן שלום בינויהם, ואני מנסה לעבד אתך פדרת נטה וציתת מתרדר. כי הכל מתנהל כסורה. הבעל גון, נסחף ומספק את כל הגדותם, אלא שאינו מדבר ש... אבן, שלם נטה וטהו בות קיימות בנתים רביים, זה היא עובדת האס נסחף ונסחף שאן לנטלים מנה, אך בזחאי אין זו סיבה גזעך היה גזעך לשבור אין כי הוגן הלווי מלם בן בוגן, עשה נסחף שונן, אין כי סיבת לנרטם לפירוד ולשבר. וכך לא למלא את הדשות הנבזבז שסבבה וסבב מודעך אשור ואדם המסוגל לשפטת רשות הומתנים טה, להוות אלימות אדיש. "תולפה בדביה נסחף" (סבבון ג' ע"א). טאה דברים ופצעים חולפים לצד ארבע פנינים ט.

ול' ציד שמלן חזק בחרוב של גדים וגדי מפלטו ופוגע בו במלים רשות בזחאי יסבור הלאה וישכח מכך.

ול' כי זהה כי אותו פעור חזק כבב תשע עשרה, מ"שינה תברביסי סביר בברביסן סקוור סאורך. ותבוחה של "שלאים" כי צדרכם אהבה הצלביהו ולענו לכייה אותה חבש על ראשו. והם זו עבירה, נזילה של טברן. אלו שתק והיה מבקש למכת צילו לא וזה צויבן היה נסאר בדים עד היום. אלים הוא התרגע ונעה לחט, וכי הצעא בכל בכיסו החול להראות סאלו עמד הוא להרbyte בלב ובם הלווי לבכתייהם. נטל פשש והכוונו בראשו, זהה צפיי סביר הווא ותער ורחתה ליפוי סופס גדי בקרוניג'. וזה הזרמת את הירבת המבזבז ברוחה לרשលות פושעת. ולאחר מכן כיד שצבק יתפרק זהה את ובמפעס בשנה ותצי. והוא לא רבד להרבעת ורער כי בית המפעס איטן מקום לנקבה... (ואם לא), אמר והשופט וגדי כי בית המפעס איטן מקום לנקבה... (ואם לא), כי אהבה כמי אופת יצד שסטט לפחסיצין) ופסק לו חמש שנים לחריתת הכת פיצה של קצין בבורו. כלויבר, אותו נער העריך לתגיאע כדי שתה למסכמתו, ולהראות שלא עשה שום רגע. שטו היה נרשם וברבר וטכרים הדמיין.

אלל שצט אוטו בזור לדברי גבריא: "טובה דשטע ואויש" והיה צדוך גלאן לזרות דשטע זברי גזזופים. לא היה קורה לו פאומה. כי בישואין, אם נסחנה טילה טפשית, יש להחעלם מנגנה. יש להפזרן לזרות באשר. אשר אללו רוי נישואין. אשר אין חי שטט ברכיה גבריה, חיות אללו חולפים. ואשר הר הוא איטן מהקיים. אין לנצח לרב, יש להוות פציאוחים. על כן, יש להתייחס לדברי גבריא ולא לשלת טלים רשות ברכיות. כי בזוריא לא ריתה סטירון שום כוונה רעה, עבודה. לאחר פכו נאמרו טלים טובות רוחות...

כראוי, אולם רבים הם אלה שיפיקו תועלות מהשפעת רב ומהוותם קשורים להילאה.

כאשר אדם מתחבר לקהילה, קשה לו לנתק קשרים במשמעותו, קשה לו לבצע דברים הופכים אותו לחירג בקהילה, ولو אף מהפוך של: "מה יאמרו". גם אם הוא מושלם, בכל זאת, השתייכות לקהילה היא כמו חעדות ביטוח. רבים נשאים נשאים מפני חוסר הנעימות מחברי הקהילה.

* לא לספר הכל - רעיון חביבנוosoף הוא לא להעלות על הדעת לפתוח את הלב ולספר הכל אודות עצמן. אנשים סבורים כי חי הנישואין יש צורך בפתחות ללא גבולות. אך לא כן הדבר. נניח כי לא הצליחה במקצוע המתמטיקה, או לא הסתדרת עם אמר... אל לו לבן הוג לספר סיפורים מעין אלו על עצמו, סיפורים העולמים פגועו בו בעית.

פעם סיפור אדם לחתן על ארוסתו דבר מה שלילי. החתן נשא אותה בכל זאת. אמנים במשך חמישים שנה, הוא לא אמר דבר, אך זכר זאת תמיד. אין לומר מילה רעה על בעל או על אישת של משיחו אחר, אולם אין גם לספר רעה על עצמן.

יש לשמר על אשלה, שהכל אצלי ורוד... נספח על כך. אין לדבר רעה על משפחת המוצא, "אחי הוא כה וכוה..." "אחי עשה כך וככ... וכו'. אין לומר שהוא רע על עצמן ולא על משפחתו. לעומת זאת אפשר לומר דברים טובים, להלן את עצמן. זה רצוי, הרי אתה מוכך את עצמן...

* העידוד - בין פרטיו עשרה הדבריםמצו' ההכרת, כי על בן הוג לעדד את בנו וגו. בעל וקוק לעידוד. להבא פרנסה, אין זה דבר קל. גם בעבודת שכיר ישנים קשיים, ממונים ומתנכלים, מטרידים ומנהלי עבודה. לעיתים קרובות, חזר הבעל מהעבודה הרוס מבחינה نفسית, רגשית ו גופנית. במקרים מסוים לסתור ולהתעדד. הוא פוחד לפתח את הפה... כי אשתו אמר לו: "הרי זו אשמה... תמיד אמרת כי אין יודע כיצד להתנהג..." במקומות אחד, הר היא זורה מלח על פצעיו. על כן מעדיף הבעל לשוטך ולבלוע בעצמו את הקשיים. אולם אילו היהתה זו אישת טובה, היודעת לומר מילים טובות, הרי היהת חובשת ומרפאת את פצעיו ומעלה להם ארכוכה.

יעידוד בבית הוא גורם חשוב בבנייתו. אם הבעל מעודד את אשתו על תפקודו, על כישורייה, אפייתה ונקיון הבית, הר ישיג מלבד עולם הבא, אף את העולם הזה. אכן, כמה קל להציג לכך...

* קדשו - שאיפתם של כל בני ווג, היא לבבות "מקוש מעת". וליצור בית בו תהיה קדשנה. תחילת בניית הבית במילויים: "הרי את מקודשת לך" היה בקדשנה, ריש להרזהה ככל האפשר. ככל שיצלחו יותר לשרת את הקב"ה בביתם, יצלחו בני הוג במשימה לבנות בית קדשנה.

אף אם איננו מלאך, ישנו עליות ירידות. אולם תמיד צריך להיות מול עיני בני הוג האידיאל של בית משותף. על האדם לדעת כי ביתו הוא הבית היחיד שיש לו עלי אדמות. עליו לשמר עלי ולhapeיך ממנו את המיטב. אלו הם חיים למען מטרה קדשה ותعلלה. מטרה של בניית בית של קדשנה, בו מושתתים בני הוג את בוראותם. כל אדם מסיים את חייו, וכאשר הוא מגע לבית דין של מעלה,

על כן כאשר נשאים בני זוג עליהם להחליט כי בכל מקרה, תהיה בינוים אהבת הולת. אהבה זו היא חלק מצוות הנאמנות המוחכרת לעיל. כאשר בין בני הזוג ישנה חששה של "ואהבת", יש לה השלכות רבות. לדוגמה, נמוס מהמוד. בקשה תיאמר תמיד בזורה אדיבה: "בקשה..." לא ציווים. ל佐וט, לבקש בשחנות, אין זו אדיבות, אין אילו נמוסים. כאשר ישנו שימוש במילים: "בקשה", "תודה", הימסים הופכים להיות חלקיים יותר. נמוס תמיד מוסיף אצליות בבית. יש להקפיד לבצע דברים המביעים הערכה והכרת תודה. לעומת זאת להרים קול בבית. גם כאשר הדברים אינם מסתדרים כמו צופה.

כאשר נשאים בני זוג, הם מקבלים על עצמם את קיום מצוות "ואהבת לרעך כמוך". ו"לא תשנא את אחיך בלבך". גם אם קיימים ניסיונות קשים, אין לוותר לו, ליצר הרע, ולא להיעשות שחצנים ואנוכיים. יש לשמור על נימוט בבית, ולהשתדל לא להגע להתרפות רגשות.

ג'

דברה תשיעית - מציאת חן

דברה תשיעית מעשרה הדברים לנישואין, היא עכבר הנשים, להידאות טוב. עליהן לשמר על הופעה נאה בכחיהם. לא לפטפט יותר מדי. הדיבור הרב אינו מוסיף כבוד לאישה. שיחה אין סופית פוגעת בדמיוניה, ומידה כל כד שאץ בה תוכן פנימי. גם בעל מפטפט, פוגע בדמיונו בעני אשתו. בני הוג צריכים למצוא חן איש בעני רעהו. אין לולל בהופעה החזונית. בסופו של דבר, משתקה הולול בהתנהגו של בן הוג וכן של הילדים כלפים.

ד'

דברה עשירית - לא להשתלט

הדברה העשירית בחיי הנישואין, היא לא להיות עריז. לעיתים כה קרובות, לא משים. והופך בן הוג להיות עריז כלפי בית וגו. היה אום שאשתו עובדה ההורחתה, ואילו הוא לא יכול להקנות שם דבר. הוא נהג לקנות הכל בעצם. וזה עריזות. שתלטנות תריצותם הם חטאיהם בלבתי נסחים.

נישואין הם לא שותפות מלאה. הבעל הוא רב חובל של ספינת הנישואין והאישה היא רב המלחים. כאשר שניהם חיים בהרמוני, האנניה משנית בנחת לחוף המבטחים. ואילו כאשר רב החובל רודה ברוב המלחים, דרך כלל פורץ מד המפריע להמליח הספינה. על כן עיקרו חשוב בחיי הנישואין הוא להבין כי לכל אחד מן השותפים בבנייה הבית המשותף ישן זכויות. אולם שניהם יוצרים שותה אחת, אשר אין טעם במלחמה בין חלקה.

כל ופרטים

פרטים חשובים נוספים קיימים בחיי הנישואין.

* השתייכות לקהילה - כדי להונע מקרים. ממכשולים מלכחות ומוקשים. מיד לאחר הנישואין, יש להתחבר לרב המקובל כל שני הצדדים. ולהשתドル להישאר תחת השפעתו. אולם, ישם ככל שאינים ווקאים לרב, כדי להסתדר ולהיות ביחיד זה עם זה, יש להם מוג נוח, הם מכבדים איש את זולתו, ום הגנים וגלו

לפני שופט כל הארץ, עברו מוצג בפניו, ועיקר הבדיקה היא כיצד הוא נוג בביתו.

ה”עולם הבא” של האדם תלוי בעיקר בהנהגתו בביתו כלפי משפחתו, אשתו וילדים. כאשר אנשים זוכרים את מטרת העיל של נישואיהם: הפיכת ביתם למקום משכו לשכינה, הם יכולים להציג את העולם הבא שלהם בכל מעשה ומעשה. ”איש ואישה זכו – שכינה בנייהם”, העולם הבא שלהם ישקף את צורת חייהם בעולם הזה.

עشر מדרגות בנישואין

נישואין הינם כבלת בתרה, וקיים בהם עשרה כללים עקרוניים :

- א.** להיות מציאותי, ולמוד להפיק תועלת ממה שיש.
- ב.** בשום מצב אין לפגוע בשגרת החיים.
- ג.** להשתדרל להשלים מיד בתחילת המריבה.
- ד.** לעולם לא להזכיר את המילה "גירושין".
- ה.** לדאוג שבן הזוג יחוש שהן נאמנים לו ללא גבול.
- ו.** לא להתייחס ברצינות יתרה לכל מילה פוגעת ומעלייה.
- ז.** לעולם לא לומר דברים שונים אחד את השני.
- ח.** קיום מצות "ואהבת לרעך כמוך" במסגרת הנישואין.
- ט.** על האשה לדאוג לנשיות חן (מבחינה חייזנית) בעניין בעלה.
- י.** זהירות מפני עritzות כלפי בת הזוג.